

Masele de oameni ai muncii din Capitală își manifestă cu însuflețire solidaritatea cu lupta popoarelor arabe împotriva mârșavei agresiuni imperialiste.

DECLARAȚIA GUVERNULUI R. P. ROMINE ÎN LEGĂTURĂ CU ACȚIUNILE AGRESIVE ALE ANGLIEI ÎN ORIENTUL MIJLOCIU ȘI APROPIAT

După intervenția militară colonialistă a Statelor Unite în Liban, un nou act de agresiune împotriva popoarelor din Orientul Mijlociu și Apropiat a fost săvârșit de Anglia, ale cărei unități militare au debarcat în Iordania.

Apare și mai evident că acțiunile militare agresive ale S.U.A. și Angliei în Liban și Iordania sînt verigi ale unui plan imperialist unic de reprimare a mișcării de eliberare națională a țărilor din Orientul arab în scopul menținerii sau readucerii lor în robia colonialistă. De altfel, cercurile oficiale din Statele Unite și Anglia nici nu-și ascund intențiile lor agresive împotriva noului regim din Irak, care s-a pronunțat pentru o politică națională arabă, împotriva colonialismului, pentru relații bune cu toate statele.

Agresiunea colonialistă are ca scop apărarea intereselor marilor monopoli petroliere imperialiste, și în primul rînd a celor din Statele Unite și Anglia, care jefuiesc bogățiile naturale ale țărilor Orientului Mijlociu și Apropiat.

Sprijinindu-se reciproc în acțiunile lor agresive, S.U.A. și Anglia s-au angajat într-o nouă aventură războinică care periclitează grav pacea Orientului Mijlociu și Apropiat și a lumii întregi.

Guvernele S.U.A. și Angliei, care poartă întreaga răspundere pentru consecințele acțiunilor lor agresive, să țină seama că popoarele iubitoare de pace din lumea întreagă nu vor tolera ca pacea lor să fie tulburată și vor să dea cuvenită ripostă agresorilor.

Poporul român, împreună cu toate popoarele iubitoare de pace, înfierează amestecul armat al colonialiștilor americani și englezi în treburile interne ale popoarelor arabe.

Guvernul român își reafirmă convingerea că singura cale de rezolvare a problemelor Orientului Mijlociu și Apropiat este respectarea dreptului inalienabil al popoarelor arabe la o dezvoltare liberă și independentă. Întregul popor român și guvernul său cer guvernelor Angliei și S.U.A. să oprească amestecul lor armat în treburile interne ale țărilor din Orientul arab și să-și retragă imediat trupele din Liban și Iordania.

Guvernul și poporul român consideră că, față de situația gravă pentru pacea și securitatea popoarelor care s-a creat în Orientul Mijlociu și Apropiat, Organizația Națiunilor Unite are datoria să ia de urgență măsuri pentru a pune capăt intervenției militare a Statelor Unite și Angliei împotriva popoarelor arabe, măsuri pentru apărarea păcii și securității popoarelor.

Guvernul și poporul român asigură popoarele arabe de solidaritate deplină cu lupta lor pentru libertate și independență națională.

Afară cu agresorii imperialiști din Orientul Arab!

Întreaga opinie publică mondială își exprimă profunda indignare și minie împotriva mârșavei agresiuni pe care imperialiștii americani și englezi au dezlănțuit-o asupra țărilor Orientului arab. Colonialiștii și-au lepădat măștile și nici un fel de vorbe, oricît de abile ticluite ar fi ele, nu pot ascunde adevăratul scop al acestei tîlhărești agresiuni: înăbușirea aspirațiilor spre libertate și independență ale popoarelor din Orientul arab, în scopul restabilirii și menținerii dominației coloniale a imperialiștilor.

Guvernul S.U.A. a sperat că grupul de observatori ai O.N.U., trimiși în Liban, să denatureze situația și să susțină că lupta poporului răsculat împotriva regimului prooccidental al lui Șamun este sprijinită de forțe din afară, pentru ca astfel să înceapă intervenția armată. Dar observatorii O.N.U. au arătat că răscoala populară din Liban este o chestiune de ordin intern. Atunci, guvernul american, încălcînd Carta O.N.U., a debarcat trupe americane cu scopul de a înăbuși lupta patriotică a poporului libanez. Dacă ținem seama că intervenția armată americană a avut loc imediat după ce în Irak masele răsculate au răsturnat în mai puțin de 24 de ore monarhia și guvernul corupt al lui Nuri Said, deșteptele politicii prooccidentale, proclamînd Republica Irak, ne dăm seama că imperialiștii americani vor să înăbușe și mișcarea populară din Irak.

Imperialiștii englezi au debarcat și ei trupe în Iordania, la un interval de numai două zile de la intervenția armată în Liban. În prezent, așa după cum anunță unele ziare occidentale, intervențiștii americani și englezi fac pregătiri pentru a-și extinde agresiunea împotriva Irakului și a altor țări arabe, minată de goana după petrol, după profituri, după înrobirea și jefuirea popoarelor.

Cum era și firesc, toate forțele iubitoare de pace s-au ridicat într-un singur glas manifestîndu-și indignarea și ura față de agresorii imperialiști americani și englezi și cerînd cu hotărîre retragerea imediată a trupelor intervenționiste din Orientul arab. Dovezi vii ale uriașei minii îndreptate împotriva intervențiștilor imperialiști sînt manifestațiile de protest ce au loc în întreaga lume. În orice parte a globului, la Moscova, la Tokio, Buenos Aires, Roma, Calcutta, Praga, Paris și în multe alte orașe ale lumii se aude glasul puternic al partizanilor păcii care se solidarizează pe deplin cu lupta dreaptă dusă de popoarele arabe pentru libertate și independență.

Și de data aceasta, țările Lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, se ridică cu fer-

mitate în apărarea acestor popoare, pentru zădărnicierea agresiunii imperialiste, pentru salvarea păcii. De o însemnătate deosebită sînt declarațiile din 16 și 18 iulie ale guvernului sovietic care condamnă intervenția armată a S.U.A. și Angliei în Orientul arab. Popoarele lumii au primit aceste declarații cu profundă satisfacție și s-au declarat pe deplin de acord cu poziția luată de Uniunea Sovietică împotriva agresorilor imperialiști.

Consecvență politicii sale de pace, Uniunea Sovietică face, în aceste clipe cînd pacea lumii se află în primejdie, o nouă propunere menită să salveze omenirea de ororile unui măcel mondial. Astfel, în mesajul din 19 iulie adresat președintelui S.U.A., N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., propune să se țină la Geneva o conferință a șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței și Indiei. „În prezent — se spune în acest mesaj — agresorii se joacă cu focul. Este întotdeauna mai ușor să aprinzi un incendiu decît să-l stingi. Dar dacă incendiul este deja aprins, este mai bine ca focul să fie stins de la început decît atunci cînd flăcările se vor întîli și vor cuprinde casele vecine. În condițiile care s-au creat astăzi, soluția cea mai justă ar putea fi una singură — să fie retrase imediat trupele ocupanților din Orientul apropiat și mijlociu și să se acorde popoarelor țărilor din această regiune posibilitatea de a-și hotărî ele însele soarta”.

Întregul popor român, alături de toate popoarele lumii, condamnă cu hotărîre odioasă intervenția armată a imperialiștilor în Orientul arab. În toate orașele și satele țării noastre, în fabrici și pe ogoare, în instituții au loc numeroase mitinguri de protest în care poporul nostru înfierează cu indignare atacul tîlhăresc al imperialiștilor împotriva popoarelor arabe și cere retragerea trupelor americane și engleze din Orientul arab. În Capitală, în fața legațiilor S.U.A. și Angliei oamenii muncii au manifestat și au condamnat cu nemărginită minie acțiunile armate ale agresorilor.

Hotărîrea fermă a poporului român de a apăra cauza păcii, de a contribui la zădărnicierea agresiunii din Orientul arab, își găsește o puternică expresie în declarațiile guvernului R. P. Romîne în legătură cu intervenția imperialiștilor în Liban și Iordania. Poporul român, așa cum se subliniază în aceste declarații, este profund convins că singura cale de rezolvare a problemelor Orientului Mijlociu și Apropiat este respectarea dreptului inalienabil al popoarelor arabe la o dezvoltare liberă și independentă.

CHIPURI DE ACTIVISTI culturali

Ilenuța noastră

E duminică. Curios totuși, pe ulițele satului nu e nimeni. Doar un copil grăbit și el, m-a îndrumat spre căminul cultural.

— E serbare... m-a lămurit.

L-am urmat și ntr-adevăr nici nu mă apropiasem bine de cămin și m-au întinpinat voci melodioase care cântau în cor.

Așadar, serbarea începuse. Am rămas lângă ușă. Sala era ticsită. Pe scenă au apărut perechi de băieți și fete. Voioșia lor a molipsit întreaga sală. Rînd pe rînd au dansat „Mușamau”, „Lelița Ioana”, „Chimpela”... O fată brună, subțirică și scundă juca mai cu foc decât ceilalți.

— Cine e fata din prima pereche? Vecinul m-a privit:

— Aha, nu ești de pe-aici. Asta-i Ilenuța... Elena Buduleanu. Ea a înființat echipa de dansuri.

Am cunoscut-o. Firea ei deschisă, comunicativă, ne-a apropiat repede. Am vorbit despre multe lucruri pînă a ajunge să-mi povestească despre înființarea echipei de dansuri.

— La Galați, unde am locuit o vreme, multe din orele mele libere le petreceam la căminul cultural „Ștefan Gheorghiu”. Aici am prins dragoste de citit, am început să iubesc dansul. Dar gîndurile mi se întorceau mereu în sat, mi-era dor de oamenii din mijlocul cărora plecasem.

Și s'a întors. În Tulucești funcționa un cămin cultural, însă oamenii nu-i prea

călcău pragul. Tinerii mai ales, cu toate că iubeau cîntecul și dansul, cu toate că erau dornici de lucruri noi, nu reușeau să întemeieze o echipă artistică. Tot la horă se-ndemneau mai mult. Ilenuța era aproape un copil. Avea doar 14 ani. Totuși ea a încercat să încropească o echipă de dansuri.

— Începutul a fost greu. Totuși echipa de dansuri a căminului cultural din Tulucești a luat ființă. Împreună cu prietenele mele Melania Dobre, Niculina Iorga și cu cîțiva băieți am învățat primele dansuri. Au trecut de atunci patru ani. Echipa noastră e cunoscută acum în satele învecinate și chiar în regiune. Anul trecut, cînd s-a organizat „Ștafeta culturală”, am ieșit frunțași pe regiune. Și nici anul acesta nu ne vom lăsa mai prejos. La cel de al V-lea concurs al echipelor de amatori sper să fim la înălțime.

Activitatea Elenei Buduleanu din Tulucești nu se mărginește numai la dansuri. Fata aceasta tînă, care muncește alături de părinți la gospodăria colectivă, e prezentă la toate treburile satului, la împărțitul cărților pe la casele oamenilor, la acțiunile pentru înfrumusețarea satului, la plantatul puieților.

E și instructoare de pionieri. Copiii o îndrăgesc pentru prietenia și înțelegerea ce le-o arată, pentru interesul cu care îi educă.

Am văzut-o între pionieri, într-o sală de clasă. Le povestea basme pe care le cunoștea din citite sau auzite. De cele mai multe ori basmele ei au un anumit tîlc pe care copiii trebuie să-l descopere. Vine apoi rîndul lor la povestit. Se iscă o adevărată întrecere. Cine povestește basmul cel mai frumos, mai atractiv? Cine l-a povestit primește în dar o carte, cîteva flori. Un dar modest de la o fată cu mult suflet.

Cînd să mă despart de tovarășa Elena Buduleanu numai că aud pe cineva spunîndu-mi:

— Mai aveți mult de tăfăsuț? Nu vă fie cu supărare da' am avea și noi niscai treburi pe la arte și ne-ar trebui o mină de ajutor de la Ilenuța noastră.

„Ilenuța noastră”... Două cuvinte simple care spun totuși atît de mult despre dragostea și prețuirea sătenilor pentru Ilenuța lor...

A. Simion

In timp ce părinții sînt plecați la cîmp, copiilor le poartă de grijă educatoarele de la cămin.

Iată un aspect de la căminul de copii al gospodăriei agricole colective din comuna Bontida, regiunea Cluj.

O bună bucată de vreme căminul cultural din comuna Lueriu s-a situat printre căminele culturale fruntașe din raionul Reghin. Numeroasele diplome obținute cu prilejul concursurilor artistice sînt o dovadă că aici există echipe cu reale posibilități. La Lueriu viața artistică a avut un scop precis, acela de a sprijini munca politică dusă în scopul transformării socialiste a agriculturii. Și scopul acesta a fost atins prin faptul că aproape toate familiile din comună fac astăzi parte fie din gospodăria agricolă colectivă, fie din întovărășire.

O dată obținut acest succes, se pune problema orientării activității artistice spre alte țeluri, care să o facă utilă și în noile condiții create de cooperativizarea aproape totală a comunei. Și trebuie spus de la început că de astă dată căminul cultural, formațiile sale artistice nu mai sînt în actualitate. Echipa de teatru a reușit odinioară să-și întocmească un repertoriu bun tocmai prin faptul că el a corespuns cerințelor locale. Piese „Răfuiala”, „Noapte albă”, „Fata de pe Mureș” și altele au fost prezentate cu succes și au ajutat pe mulți țărani muncitori să găsească drumul spre gospodăria colectivă sau spre întovărășire. Iată însă că această echipă s-a prezentat la festivalul bienal cu piesa „Năpasta”, o piesă greu de pus în scenă, care depășește posibilitățile acestei echipe. „Am pus în scenă o piesă de Caragiale, deoarece festivalul bienal poartă numele acestui mare scriitor clasic al nostru” — spunea directorul căminului cultural, tov. Simion Moraru.

Aceasta vădește că tov. Moraru n-a înțeles cum se cuvîne rostul festivalului ca și semnificația denumirii sale.

Se știe doar, că I. L. Caragiale a fost un mare scriitor cetățean al vremii

sale. Scrierile lui au demascat fără cruțare putreda orînduire burgheză-moșierească, că el a zugrăvit realitatea acelei epoci. Festivalul bienal de teatru a luat numele lui Caragiale tocmai pentru a indemna echipele artistice să fie și ele mereu în actualitate, să militeze pentru izbînda vieții noi. Asta înseamnă că repertoriul trebuie să țină seamă de problemele care se pun în acel moment în comună, de frămîntările și năzuințele țărănilor muncitori.

Sătenii din Lueriu vor, după cum e și firesc, să vadă pe scena căminului lor piese inspirate din viața în gospodăria colectivă sau în întovărășire, cum sînt piesele într-un act: „Paznicul stelelor”, „Nemaipomenita furtună” sau „Butoia-

Strune INVECHITE

sul”. Prezentarea unor asemenea piese ar fi un prilej de bogate învățăminte, un sprijin prețios pentru munca colectivităților și întovărășitorilor. Numai astfel, fiind în pas cu viața, echipa de teatru din Lueriu își va dovedi din nou utilitatea.

O altă dovadă că activitatea artistică este ruptă de realitate o dă și programul brigăzii artistice de agitație. Brigada a prezentat în 1955 un program izbutit în care se puneau față în față trecutul cu prezentul comunei. Acest program a ținut afișul trei ani, timp în care i s-au mai făcut mici completări. Dar din petice nu se poate face o haină nouă care să se potrivească pe un

corp viguros. În acest timp viața a înaintat cu pași mari — s-a dezvoltat gospodăria colectivă, s-a înființat și o întovărășire, s-au obținut o serie de realizări pe țărîm obștesc, s-au schimbat în mare măsură preocupările și viața oamenilor.

Brigada din Lueriu cîntă mai departe pe o strună bună la vremea ei, dar astăzi învechită. Programul ei, care constituie un îndemn pentru a intra în formele cooperatiste de muncă, era util acum trei ani. Dar la ce mai poate folosi el azi cînd comuna e cooperativizată aproape complet? Dîndu-și seama de acest lucru, conducerea căminului a luat măsuri ca programul să fie prezentat mai mult în alte sate. Aceasta e bine, dar și cei din Lueriu ar mai dori să asiste la un spectacol al brigăzii, alcătuit pe probleme la zi.

Brigada este acea formă de activitate culturală care își trage seva tocmai din realitatea locală. Și teme noi care să oglindească această nouă realitate sînt din abundență. Hotărîrile luate de colectivități după Constătuirea de la Constanța, printre care și aceea de a dezvolta ramura zootehnică, realizările social-culturale din sat, traiul mereu mai îmbelșugat al celor din sectorul socialist, iată realități care ar putea foarte bine să constituie surse de inspirație pentru programul brigăzii.

La Lueriu există toate condițiile pentru a aduce munca culturală în pas cu viața, de a o face cu adevărat utilă. Directorul căminului, Simion Moraru, este un om prețios de sătenii pentru realizările obținute odinioară pe linie culturală. El are deci posibilitatea să mobilizeze toate forțele din comună pentru a face ca munca culturală să se ridice la înălțimea cerințelor actuale.

A. Croitoru

N.G. Cernișevski

Acum 190 de ani, într-o familie sărmană din Saratov, s-a născut N. G. Cernișevski, revoluționarul, filozoful, economistul și scriitorul pe care Marx avea să-l definească mai tîrziu drept „singurul gînditor cu adevărat original printre economiștii contemporani”.

După absolvirea facultății de litere și istorie din Petersburg, Cernișevski se înapoiază ca profesor de liceu în orașul său natal, ducînd cu el puternica influență a ideilor revoluționa-

re ale lui Herzen și Belinski, a cercului lui I. I. Vredenski din care făcuse parte în anii studenției. În activitatea sa de pedagog Cernișevski educă tineretul în spiritul ideilor progresiste notînd în jurnalul său întîm: „Mi se pare că am devenit în concepțiile mele asupra scopului final al omîrii un adept hotărît al socialiștilor, al comuniștilor și al republicanilor extremiști”.

Reînțors la Petersburg în anul 1853, Cernișevski devine colaboratorul permanent și în cele din urmă redactorul revistei „Sovremenic” (Contemporanul) — organul mișcării democrat-revoluționare. În această calitate scrie numeroase articole de mare statură de lucruri din Rusia acelei vremi. Pe atunci proletariatul rus abia se forma, lipsea o clasă revoluționară pînă la capăt, țărănimia era lipsită de organizare și conștiință politică, burghezia se aliașe cu moșierimea și cu țarul. Reforma din 19 februarie 1861, care prevedea desființarea iobăgiei, era o ticăloasă amăgire a întregului popor, deoarece în esență țărănul nu căpăta decît libertatea personală, nemaiputînd fi vîndut ca vită, economicește însă, rămînea mai departe robul boierului căci „înzestrarea” cu pămînt presupunea o răscumpărare. Cernișevski pornește o neobosită campanie de demascare a mirșăviei guvernului scriînd „Scrisori fără adresă” și proclamația „Salut țărănilor de pe moșii din partea binevoitorilor lor” în care arată adevărata față a reformei chemîndu-i pe țărani „să strîngă arme”. Atunci țarul a trecut la măsuri drastice: îl pune pe Cernișevski la stîlpul infamiei ca dușman al „pravoslavniciei Rusii”, îl aruncă în temniță și, după șapte ani, îl deportează în Siberia în localitatea Villiusk. Deși bolnav, Cernișevski refuză totuși să semneze cererea de grațiere. Este mutat la Astrahan, unde clima nefavorabilă îi zdruncină și mai mult sănătatea și, în cele din urmă, la 29 octombrie 1889 este dus la Saratov unde închide ochii pentru totdeauna.

Așa s-a răfuit regimul țarist cu autorul romanelor „Ce-i de făcut?” și „Prologul”, cu criticul de artă care a scris „Arta și realitatea din punct de vedere estetic”, cu filozoful materialist care a stimulat cercetările unor savanți ca Timirișev și Pavlov, cu literatul sub influența căruia s-au format Tolstoi, Scedrin, A. N. Ostrovski și Taras Sevcenko, cu revoluționarul care și-a iubit cu atîta căldură poporul.

Lenin îl caracteriza astfel pe N. G. Cernișevski: „Minte genială, caracter mareț, voință fermă, avînd și finețe sufletească, o inimă făcută să cuprîndă tot ce este frumos în lume, un caracter pătimaș și totodată curat și o viață fără umbră de păcat, plină de luptă și activitate, tot ce poate face pe om mareț și sublim, toate acestea erau adunate într-insul”.

DE PRIN SATE ADUNATE DE PRIN SATE ADUNATE

Foloasele învățaturii de la cercul agrotehnic

De câte ori intra în clasă și se așeza în bancă Ion Grigorescu se ducea cu gândul în urmă cu aproape jumătate de veac, la dascălul cu ajutorul căruia începuse să deslușească slovele. Venea aici, la școală, ca și ceilalți 38 de participanți la cursurile agrotehnice, nu pentru că n-ar fi avut ce face. Pe lângă casă totdeauna îți găsești de lucru. Îl atrăgeau, însă, noutățile pe care le afla de fiecare dată. Și o dată ajuns aici, vocea blândă, purtarea prietenească a inginerii Tatiana Condracenco, lectora cercului agrotehnic din Bănești, raionul Cimpina, îl imbia să rămână să asculte și să-și însușească grijă cele auzite.

La început, când s-a înscris la cerc, nu credea că va avea prea multe de învățat. Credea că a ajuns să cunoască multe din tainele pământului. Mai târziu însă, la fel ca toți ceilalți, a prins interes și drag de învățatură. I se dezvăluiau aici lucruri pe care altminteri nu le-ar fi putut afla. Și într-o zi îi trezeau interesul noutățile ce le afla, că de multe ori pleca de acolo hotărât să încerce și el să le pună în practică. „Pământurile noastre sint slabe, gîndea el („branciog”, îi spusese odată tovarășa inginer). Rareori poți scoate de pe ele o recoltă mai de doamne ajută. De ce n-aș încerca?”

— Mă ispitește gîndul să m-apuc de-o treabă, tovarășă ingineră, i-a spus el Tatianei Condracenco într-o seară, după lecție. — Prea-i sărac pământul meu. Să-i mai dau o-leacă de gunoi, poate s-or înfrupta recoltele.

— Te-ai gîndit bine. Gunoiul e bun, dar dacă faci și celelalte lucrări la timp, apoi poți fi sigur de izbîndă, i-a răspuns ea.

Așa s-a făcut că Ion Grigorescu a început să aplice cele învățate. Bunăoară, în toamnă,

cînd a venit vremea semănatului a fost printre cei dintîi care a pus griul. Și nu orice fel de griu, ci din cel primit în schimb de la bază: „A 15”. Întîi a cărat gunoiul și l-a împrăștiat pe cîmp: zece căruțe la poșon. A făcut apoi arătură adîncă, cum scrie la carte, a grăpat pământul și abia după toate astea a semănat griul în rînduri cu semănătoarea.

Cînd a dat prima zăpadă, griul răsărit înverzise ogorul. A trecut apoi iarna. O dată ce s-a desprimăvărat și zăpada s-a topit, primul gînd al lui Ion Grigorescu a fost să-și vadă griul. L-a văzut și parcă i s-a făcut milă de firisoarele firave care rezistaseră gerului și zăpezilor iernii. „I-aș da puterea mea ca să-l ajut să crească”, gîndea el.

— Dacă l-ai îngrășa cu azotat de amoniu ar crește frumos, i-a spus într-o zi inginerul, răspunzînd parcă gîndurilor lui.

A ascultat și de data aceasta sfatul. Și cele 100 kg. praf de azotat pe care le-a împrăștiat la poșon i-au dat griului putere să tragă hrana din pământ și din aer și să crească. Apoi, o dată cu venirea căldurilor l-ar fi înăbușit buruienile dacă Ion Grigorescu nu le-ar fi plivit după cum a învățat. Au urmat apoi săptămîni întregi de secetă. Săptămîni, cînd norii se învîrteau și nu lăseau nici o picătură de ploaie. Dar griul lui Ion Grigorescu a avut putere să țină piept căldurilor.

Recolta de griu a lui Ion Grigorescu a fost evaluată la 2000 kg. la hectar. Asemenea recoltă pentru pămînturile slabe ale băneștenilor înseamnă foarte mult.

Recolte mari ca Ion Grigorescu au dobîndit și alți membri ai cercului care s-au hotărît să aplice cele învățate la cercul agrotehnic.

Ing. Maria Bogdan

Unul dintre cei mai buni tractoriști de la g.a.s. Giurgiu, Dumitru Doruleț, frunțaș al camioanei de recoltare, se menține frunțaș și în lucrările de dezmirișit și arături de vară.

Dezvoltarea și perspectivele mecanizării zootehniei în țara noastră

În sectorul zootehnic, creșterea șeptelului și sporirea productivității animalelor constituie o sarcină de bază izvorită din Directivele celui de al II-lea Congres al P.M.R. Pentru a contribui la îndeplinirea realizării acestor sarcini, Secția de Mecanizare a Zootehniei din Institutul de Cercetări pentru Mecanizarea și Electricizarea Agriculturii în colaborare cu uzinele constructoare de mașini din Ministerul Industrii Grele au realizat o serie de mașini și utilaje necesare mecanizării proceselor de producție zootehnică.

Ca o primă preocupare a fost introducerea în producție a utilajului necesar mecanizării lucrărilor de pregătire a hranei animalelor și de aprovizionare cu apă a fermelor zootehnice. Este cunoscut faptul că, asigurînd animalelor o hrană corespunzătoare și apă la timp și în cantitate suficientă, se obține o producție ridicată și o reducere a prețului de cost al produselor animale. Una din lucrările grele pentru pregătirea hranei, și care cerea multe brațe de muncă, era to-

de Ing. Traian Raba
șeful Secției de Mecanizare a Zootehniei din Institutul de Cercetări pentru Mecanizarea și Electricizarea Agriculturii

catul furajelor. Tocatul manual sau cu mașini acționate manual nu putea asigura nici un furaj de calitate și nici în cantitate îndestulătoare. În scopul ușurării acestei lucrări și realizării cantității necesare de furaje, deosebi pentru insilozare, s-au fabricat tocători pentru fibroase uscate și verzi, tocători de insilozare, bunăoară, se fabrică în prezent tocătoarea TMS-6,0 care are o productivitate de 6.000 kg. pe oră și poate ridica materialul tocat în turnurile de insilozare la înălțimea de 10—12 m. Această mașină înlocuiește munca a circa 25 de oameni. Pentru tocarea rădăcinoaselor și bostănoaselor a fost realizată tocătoarea TR-4,0 cu o productivitate de 3.000 kg. pe oră. Pentru gospodăriile colective sau gospodăriile de staț cu secții zootehnice s-a realizat o moară universală (MCU-1,2), care efectuează măcinatul concentratelor, tocaturile furajelor verzi și bulbo-rădăcinoaselor, produce făină de fîn etc. Mașina înlocuiește în producție tocătorile de fibroase și tocătorile de rădăcinoase și bostănoase și prin aceasta se face economii însemnate de investiții în utilaj. Cu o singură moară universală pot fi executate cea mai mare parte din lucrări pentru pregătirea hranei animalelor dintr-o fermă zootehnică.

Adăpatul automat are o însemnătate deosebită în sporirea producției în zootehnie. În acest scop, au fost puse în exploatare adăpatorele automate AB-1. Prin aceasta se reduce, în primul rînd, efortul muncii îngrijitorilor și numărul de ore pentru adăpatul animalelor. În al doilea rînd faptele dovedesc că producția de lapte la vaci sporește. Astfel din experiențele efectuate pînă în prezent de către institutul la G.A.C. „Tudor Vladimirescu” din comuna Hărman, regiunea Stalin, au reieșit în mod vădit avantajele aplicării mecanizării. Numai prin mecanizarea alimentării cu apă la 100 capete bovine în timp de un an a crescut producția de lapte cu 18,2 la sută, iar con-

sumul de zile-muncă pentru alimentarea cu apă a fost redus de circa 40 ori.

Pentru viitor, institutul se preocupă de realizarea unei combine pentru recoltarea și tocarea plantelor furajere. Folosind combina de insilozare, se va putea realiza recoltarea furajelor în condiții optime, iar prețul de cost al lucrărilor va fi redus cu aproximativ 50 la sută față de recoltatul manual al porumbului furajer și tocaturile de insilozare. Se vor introduce apoi pe scară largă hrănitore automate pentru bovine, porcine și păsări, amestecătorul pentru concentrate, mulsul mecanic al vacilor la platforma de muls, evacuarea subterană a gunoiului de grajd și altele. Este cunoscut faptul că, pentru mulsul vacilor, mulgătorii fac mii de mișcări ale degetelor, fapt care obosește și chiar poate produce îmbolnăvirea mîinilor. Prin mulsul mecanic, pe lângă faptul că se elimină aceste greutăți, se obține un lapte mai curat și într-un timp mai scurt. Scoaterea gunoiului de grajd, operație care în prezent se face cu roaba sau în cel mai bun caz cu vagonete, cere din partea îngrijitorilor un efort mare pentru încărcat, transportat la platformă și descărcat. Prin evacuarea subterană a gunoiului se elimină și aceste munci destul de grele.

Aplicarea mecanizării complexe în grajdul de bovine prin mecanizarea pregătirii hranei, transportul mecanizat al hranei, mulsul mecanic al vacilor la platforma de muls, transportul automat al laptelui de la platformă în lăptărie și evacuarea subterană a gunoiului de grajd permite reducerea personalului de deservire cu cel puțin 50 la sută și prin aceasta reducerea prețului de cost al laptelui.

Pentru viitorul apropiat se preconizează experimentarea și introducerea în producție a unor metode noi de creștere a bovinelor în stabulație liberă. Această metodă va da posibilitatea ca un singur îngrijitor să poată deservi 40—50 de bovine.

Introducerea mașinilor și utilajelor moderne în zootehnie duce la realizarea de produse zootehnice în cantitate mai mare, de o calitate superioară și la un preț de cost redus, contribuind astfel la îmbunătățirea condițiilor de viață ale oamenilor muncii țării noastre.

Gh. Florescu

Să ce gîndește Dobre?

Ședea într-o parte la umbră de dud și trăgea din țigară. Nu căta nicăieri ochii și totuși părea să așune în el întreaga înfățișare a locului, trecerea oamenilor cu sacii în spate, țcănitul cîntarului, revărsarea aurului în saci peste grămada aceea care tot creștea și creștea. Înăntarea domoală, abia simțită, a căruțelor spre ochiul deschis al magaziei, discuția istăpată de cel care citea într-un ziar despre evenimentele din Orientul arab și toate i se petreceau prin față.

Avea în buzunar dovada de predare a sutei de kilograme contractată cu cooperativa. Griul lui, nici prea mic, nici prea mare, se amestecase cu cel măscat al colectivei din Dragodana și se pierduse între miliardele de boabe pline, grele, fără cusur.

De ce griul lui, aici, la baza recepției, se deosebeste de

la o poștă de griul colectivizatorilor?

În ușa bazei, Nicolae Marinescu, președintele gospodăriei colective din Dragodana, făcea gură:

— Asta n-am mai pomenit-o, măi tovarășe! Ei și ce dacă am contract pentru 300? Parcă puteam ști de ast-iarnă cit om scoate? Trece-mă acolo cu 400, că am predat 400 și m-oi descurca eu cu cooperativa! Ori îți-i grijă că n-o mai încăpea în magazie?

De dimineață președintele din Dragodana este al patrulea care se ceartă pentru așa ceva cu magazinul. Întîi a fost colectivistul Dumitru Tănase, pe urmă Alexe Dumitru, pe urmă Nicolae M. Nicolae și acum însuși președintele gospodăriei colective.

De unde au atîta griu? Lui Dobre Atanase, fără muncitor individual din Petrești, după ce a vîndut statului 100 kg de griu, nu l-a mai rămas decît pentru nevoile casei.

Marin Păduraru, președintele întovărășirii din Petrești, vecinul lui și chiar un fel de rudă mai îndepărtată, a ieșit din magazie fluturîndu-i sub nas dovada de predare a griului contractat de întovărășiți cu „Recolta”.

— Mai stai Dobre? Hai că te duc acasă gratis — îl necăjește Păduraru.

De ce a tot stat și a stat în cumpănă cînd Marin îl îndemna să se înscrie în întovărășire?

La gîndul ăsta, Dobre a tresărit. Există undeva o legătură între griul lui cu cearta președintelui din Dragodana cu magazinul bazei de recepție, cu gluma președintelui din Petrești, pe care el, Dobre, începe s-o dibuie. Simte că gîndurile i-au pornit pe un făgaș bun.

Gh. Florescu

LA SFIRȘIT DE SECERIȘ

Fericită, pe combină, fata ride... Luna plină o vestimintă-n mlez de noapte, după merii, după fapte, în vâta mîndru de mătăasă, ca pe-a holdelor mireasă...

Ci, deodată, cit e zarea, 'nalt, grăbit, surizălor, lese-un tinăr din mohor : — Ce? Ți-a stat cumva mașina? „Ei” e... Fata a tresărit încurcată : — Cum să stea! Pia-n zori, am isprăvit, Dar, bădiță, dumneata? — Eu? Am vrut să văd ce faci... Nu te-am mai văzut... de cînd!

A ajuns flăcău-n zare, cînd, ca dia senin, un vînt a pornit deodată, vînd parcă totul să doboare! Fata, fruntea și a-nălțat : — Hei, zadarănc, vînt năpraznic! Griul tot o adunat! Deci — nu-ți fie că bînat ai venit tîrziu la praznic! Morii au pornit și ei. Ploaia începu să-nece, și năvalnică și rece, tot ce sta în calea ei. Fata i-a strigat de sus : Vîno, ploaie, nu ne pasă! Spice răvășite nu-s! Omul harnic nu se lasă!

S-au dus norii, s-a dus vîntul. Scarele străpunse ceața. Măsurînd, din ochi, pămîntul, fata izbucni voioasă : — Soare! Bună dimineața! Noaptea asta-a fost frumoasă...

Gheorghe Scripcă

În această perioadă multe cămine culturale își desfășoară activitatea la ariile de treier organizînd o serie de manifestări. Iată echipa artistică din comuna Belciugatele, raionul Brănești, dînd un spectacol la arie.

Munca culturală la arie

Panoul de onoare

Iată aria de treier din Țintăreni, raionul Fîlăși. E în timpul amiezii. Un scurt popas și va intra să treiere ceata următoare. În apropierea unei căruțe încărcate cu grîu, comunistul Dumitru Puciu stă de vorbă cu Florea Stoica.

— Ai văzut, Florea, ce de grîu a luat alde Mihai Pitaru și Ioan Constantin? Așa-i că e bine că ai intrat în cooperativa agricolă de producție? Ce luai acum de pe peticele tale de pămînt? Uite, Natalia lui Manciuc, a scos de pe o jumătate de pogo doar 300 de kilograme de grîu. Și l-a muncit, nu zic ba, dar tot nu e ca la cei care l-au arat cu tractorul.

— Te-apuci de-mi vorbești de Mihai și Ioan și ajungi la Natalia. Spune-mi, mai bine, cit au luat ei?

— Uite ce-am să scriu colea pe panou.

Și cu aceste cuvinte Dumitru Puciu se apucă să completeze panoul de onoare al ariei: Mihai P. Pitaru și Ioan D. Constantin, membrii în întovărășirea agri-

colă, au dus fiecare acasă cite 1591 kg. de grîu de pe cite un hectar de pămînt. Petre Ciobîrtea de pe 1,5 hectare, 2.027 kg., Tudor Mogoșan din întovărășirea agricolă din Florești 1.988 kg. de pe 1,25 ha.

Sfat despre pace

Lîngă groapa de fumat s-au strîns fumătorii ce lucrasera în prima ceată. Cornelia Dulămiță, bibliotecara comunei, și Dumitru Muceriuc, responsabilul bibliotecii mobile, au adus ziare. Oamenii i-au năpădit cu întrebările despre ce e nou în lume, despre ce mai scriu ziarele.

— Iată ce scriu ziarele. Și tovarășa Cornelia Dulămiță începu să le citească dintr-un ziar despre evenimentele din Orientul arab.

Ion D. Gheorghe, președintele întovărășirii agricole „30 Decembrie”, s-a ridicat și a început să vorbească celor din jur: „Pentru belșugul și pentru viața noastră nouă ne trebuie pace. Iată întovărășirea noastră. E încă tînără, numără numai 128 de membri, dar crește mereu. La anul vom

munci în comun la toate muncile agricole. Pentru însămînțările din toamnă la grîu, am strîns la fondul de semînțe 7.720 kg. grîu. Iote-l colea, în saci. Pentru munca noastră liberă, pentru fericirea copiilor noștri vrem să fie pace în lume și de aceea, alături de oamenii muncii din țara noastră și din întreaga lume, cerem imperialiștilor să-și retragă imediat trupele din Orientul arab...”

Popasul din timpul amiezii luase sfîrșit. Ceata a doua își începuse lucrul. La biblioteca volantă, învățătoarea Georgeta Naum ajutată de pionierii Maria Ortilă și Simion Ionistiu, împărțeau cărți și broșuri celor care plecau acasă cu carele încărcate cu saci de grîu sau cu paie. Pentru popasul de chindie învățătoarea organizase să citească din broșura „O noapte la arie”.

Oglinda satului

Un mijloc de popularizare a rezultatelor obținute în campanie și un bun îndrumător al celor din Țintăreni este și gazeta de perete a ariei. Tovarășii Dumitru Puciu, Ștefan Antonovici, învățător, Adriana Bărbulescu, directoarea căminului cultural și deputata Maria Oltiră se îngrijesc s-o împrosnăteze zilnic cu articole. Mi-am aruncat privirea peste cîteva dintre ele. În unul se vorbea despre contractări: „din cele 80,2 tone de grîu contractate cu statul, 16 tone au și fost duse la bază”. Într-un alt articol erau evidențiate artiștii amatori pentru felul cum au interpretat rolurile în piesa „Nunta Ioanei”. Echipa era solicitată prin acest articol să prezinte la arie un fragment din piesă. Într-un alt articol intitulat „Biblioteca noastră” se vorbea despre biblioteca comunei și biblioteca căminului cultural din satul Florești, frunze pe regiune. Atenția mi-a fost atrasă de un articol intitulat „Pionieri și școlari la stringerea spicelor”. Tema lui l-am văzut adevărată la apariția pionierilor care aduceau în brațe, în chiar acea clipă, snopii de spice strînși de pe cîmp.

...Popasul din chindie s-a încheiat cu un frumos program artistic.

Maria Stancu

O întîlnire

Pe Valea Ialor de Urziceni, care a adunat sate. Pe la amiază retrage în luncă, dogorește și încing menea putere, încît unde i se trage c Fierbinți Tirg. Oam locului nu se prea șită. Fiecare își v pe ogorul lui, fie p șirii din care face p să vă spun, în l țeară nu mai puțin agricole cu 2809 he

Vă închipuiți dum se poate petrece l unul de altul, în l părțile numai de vreo potecă. Trai, alături ca să vad cum e tarlăua veci vecinul și cu cit c a rămas în urmă; rămînă de căruță. noi lucrurile mai c să vedem, așa o f poată lăuda nici c mai tare decît cel

Să vedem cum s rile. Nimeni n-ar f de seamă cum s întîmplarea despre fi cu totul neobișn noastră. Căci p din urmă, nici c menea întîmplare l

Acum un an, ca în comună s-a vo delete despre fondu vărășirii agricole. tul popular, s-a vor conducere ale into cutat și în adună rog, pretutindeni. S tatea fondului de constituire și mări șirea devine tot m niturile membrilor s să se treacă la f ceea ce se întim vorba de un lucru tării se apucă ime cîtă vreme cei care să te las” amină d tr-o pricină sau alt

Firește că într mare și frumoasă c o seamă de gospo nici, s-au găsit c să-și facă ceea q viință că e bine pildă, pe membrii le „Al II-lea Cong — Să constituim cu hotărît ei. Veni

Alexandru Lungu

Vadra

— Fragment —

Neculai Istrati fusese om sărac la vremea lui. Orice s-ar fi zăbătut, traiul bun îi da ocol. Nevastă-sa, femeie sănătoasă după cum se vedea treaba, îi umpluse vatra cu șapte fete. Șase ani de zile tot așa a mers: anul și fata. Vanica era mezina și venise pe lume la șapte ani după cea de-a șasea. Cînd a văzut Neculai că-i tot fată, îi venea să-și ia lumea-n cap: „Ce-om clocit și ce-o ieșit? Dar acum ce să-i fac? Ori cu chiatra de cap, ori cu capul de chiatră!”

Cît erau mici, stăteau înșirate pe pat ca niște ulcele ieșite pe rînd din mîna olarului și așteptau mereu să fie umplute cu ceva. Se plîngea bietul om că-i mîncă pînă și urechile. De dimineață și pînă seara alerga în dreapta și în stînga, se chinuia pe-un petic de pămînt, care nu era în stare să hrănească decît cel mult două guri și-aducea și el ce putea.

Cum erau mai toate frumoase și vrednice, tot la jumătate, la un an, le-a măritat, cînd le-a fost timpul, rămînînd numai cu Vanica. Nunta care-o făcuse fiecarei fete-n parte fusese săracă. Chinul mare pentru el era să iasă-n lume, să fie pe potrivă ei, să țină obiceiurile ei. Dar cum atunci cînd ești sărac e greu să te ții de toate, în loc de cinci-șase muzicanți, pe mireasă și pe mire îi conduceau la primărie și la biserică doi scripcari necăjiți ca și nuntașii; primarul le citea legea prost, iar popa făcea slujba după puterea buzunarului. După aceasta se întorceau acasă cu nuntași puțini, de potrivă lor, și petreceau cum puteau...

De cînd intrase în gospodăria colectivă, viața lui Neculai luase însă o altă întorsătură. De cîțiva ani de zile, și nu o dată, toamna, cînd venea cu carele doldora de piine, pe măsura muncii și vredniciei lui, își zicea: „Acum să fie vorba de-o nuntă, să vezi petre cere și bucurie”.

Nu avea însă nici o grabă să-și mărite mezina. Cînd aflase însă cum stau lucrurile și mai veni și peștorul, n-avu încotro și în-cuviință. Cu nunta însă nu căzu la invoială vreme de două săptămîni; băiatul voia s-o facă la Crasna-leuca și soacra voia s-o facă la Țienei, s-arate tuturor că e-n stare s-o facă. Pînă la urmă, spre

2

VADRA

păreră de rău a lui Neculai Istrati, nunta a rămas să fie în satul băiatului.

Era o duminică de toamnă lungă și bogată. Cam pe la ceasurile opt, pe poarta din sus a satului, intrau cinci căruțe. În prima era mirele cu cîțiva voinici, în a doua, a treia, a patra, neamuri și flăcăi și-n a cincea, muzica. Un contrabas cit toate zilele ținea hangul vioilor. Siciele treceau din mîna-n mîna, iar cail asudați întindeau șleaurile către mijlocul satului, unde pe nuntași mireasa îi aștepta cu piine, cu sare și rachiu tare.

Neculai i-a împinat de la poartă cu veselie și bună primire. — Bine-ați venit, cinstiți oaspeți.

Vanica, gătită în straie de mireasă, și-a luat mirele de mînă și a intrat cu el în casă, în timp ce lăutarii cîntau marșul miresei.

Petrecerea a ținut cam pînă sub amiază. În chiote și voie bună vorniceii scoteau zestrea, o treceau din mînă-n mînă, jucînd-o, și-o încărcau într-o horabă trasă de doi cai buni și unul la praștie. Există însă o răfuială cu mirele și asta urmau s-o facă flăcăii din sat, care aveau pretenția c-au distrat pînă acum fata și voiau nunta aici, sau dacă nu, să le dea „vadra”, o dijma care se lua flăcăului care venea din alt sat să se-nsoare c-o fată de la ei.

De data aceasta flăcăii împinziseră cele două porți ale satului pe unde putea ieși mireasa și fixaseră vadra la 70 de litri de rachiu; fără vadra, nunta nu putea ieși din sat. Căruțele se-ndreptară spre poarta pe care veniseră, dar se mai adăugară încă vreo cinci căruțe din partea neamurilor miresei.

Flăcăii din sat făcură zid și apucară cail de dirlogi.

— Vrem să vorbim cu mirele! strigă unul.

Mirele se sculă în picioare, fără să se arate de loc supărat.

— Știu, Vadra. Cit îi?

— Șaptezeci de litri de rachiu!

În urechile nuntașilor cuvintele se sparseră ca de niște ziduri.

— Păi, vadra are zece litri, spuse unul.

— Are zece, spuse din nou flăcăul, dar pentru Vanica-i de șaptezeci, că-i frumoasă și fată de colectivist. Și dacă nu știți s-o prîtuiți cum trebuie, să n-o luați de la noi.

Alexandru se simțea mîndru, dar în același timp văzu și capcana în care intrase. Chiar dacă le dădea cit ceruseră, ei tot nu l lăsau. Spuse ceva, dar glasul i se pierdu în mulțimea de voci care strigau toate de-o dată... Unii din vornicei începură să-și facă loc să-i dea la o parte pe culezători.

Gilceava ținu cam jumătate de oră și căruțele nu îndrăzneau să facă nici un pas. Între timp, cîțiva flăcăi mai zdraveni se repe-

ziră la n Niculai I toată lur — La — V — cã nu sî — La — T — Crasna — D — ruțele d mîne din o nuntă omenește Puse pe drag: Către se Neculai. acum de ieșite ca nea dră tării să-

— S — nuntașii. — S — Era — tru nuntă petrecer meargă — Vanica — la un bi — Met — Neculai — E — N — E — nou vac

e din Fierbinți

contribuție bănească sau în natură, și punem temelia fondului de bază. Dacă mai valorificăm și salcîmii din sihla aia a noastră care se tot întinde spre arătură, o să ne putem cumpăra și uneltele de care avem nevoie.

Zis și făcut. Pe baza hotărîrii adunării generale, ei au pus de-o parte, chiar la treieris, anumite cantități de produse. Au vîndut apoi și salcîmii care năpădiseră cu timpul o limbă de tarla — și gata începutul Ioniță Nicolae, președintele, a ales niște uneltele de mai mare dragul, le-a plătit din fondurile comune, și întovărășirea și-a luat în primire o secerătoare-legătoare, două semănători de păioase, o prăsi-toare și un porzolator pentru tratarea grului contra mălurei.

Bine ar fi fost să facă toți așa. Bunoară, și întovărășirea „Viață Nouă” sau „30 Decembrie”. Aici, s-au găsit însă cîțiva „lasă-mă să te las”.

În sfîrșit, auzind că vecinii de la întovărășirea „Al II-lea Congres al P.M.R.” și-au procurat uneltele din fonduri comune, au clătînat din cap, și au zis cu jumătate de gură:

— Să vedem care vor fi foloasele...

A venit și vremea secerișului. Toată suflarea din Fierbinți Tîrg s-a îngrijit să secească în prima pîrgă. S.M.T.-ul a început să prmească telefoane peste telefoane, cereri peste cereri.

— Trimiteți-ne urgent o secerătoare-legătoare! Griul e în primă pîrgă!

Dar poți să repartizezi cîte o secerătoare-legătoare la 19 întovărășiri deodată? Și parcă S.M.T.-ul deservește numai o comună?

În timpul acesta, membrii întovărășirii „Al II-lea Congres al P.M.R.” își vedeau liniștiți de treburi. Leșiseră la secerat cei dinții și aveau să termine înaintea tuturor. Atunci, s-a petrecut întimplarea aceea neobișnuită care a făcut să se repete povestea cu greierele și furnica: s-au ivit „amatori” pentru închiriatul secerătorii-legătoare. Iar amatorii aștia cine puteau să fie? Președinții celor două întovărășiri agricole „Viață Nouă” și „30 Decembrie”, care nu se îngrijiseră să și procure fond de bază.

— Uite, tovarășe Ioniță — au zis ei. Vă plătim la fel cum am fi plătit și S.M.T.-ului, numai să ne ajutați. Că de-acum încolo, știm și noi ce trebuie să facem. N-o mai tărăgănim!

Uite-așa s-au petrecut lucrurile în Fierbinți Tîrg, de au ajuns toți oamenii să vadă cu ochii lor cum își arată fondul de bază.

N. Culcea

VADRA

3

pe sus și pînă una alta o păstrau ca zălog. Picioarele pe-o draghină și strigă, să-l audă

vreți voi? Am fata cu cîinste din sat, să știe lumea aștia din Trenei.

Teji că eu nu-s în stare să fac nunta? Într-o dată ginerele, — dar așteaptă nuntașii la

o facem aici, mîine acolo. Trimitem că să vină și pentru cei ce nu vor o lungim de săptămîna pînă la urmă. Vreau să fac cele șase pe care n-am putut să le fac

ou în căruță. Tot puhoiul de lume se agăța pe leuci, pe inimă și se-ntoarseră-n sat. din Crasnaleuca și nunta se porni acasă la o jumătate de ceas vrăjmași, ciocneau vin. Către miezul nopții, oalele de găluște, început a se răsturna pe mese, muzica înșcrîpilor și flăcăii înfierbîntați erau ho în virtutea jocului.

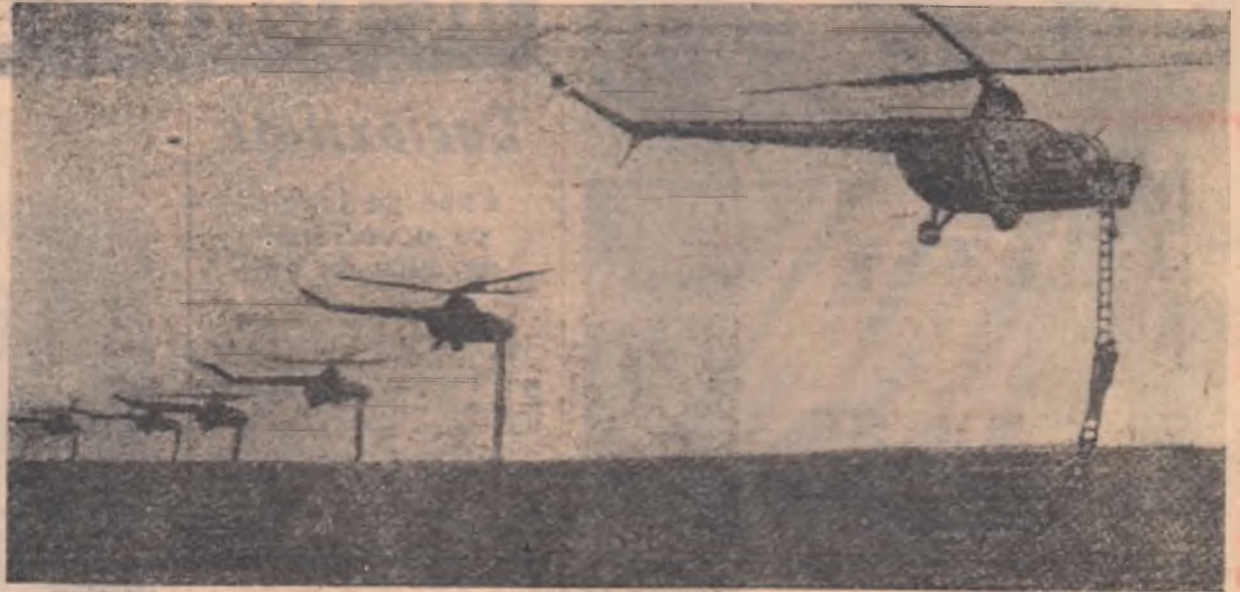
strati îi creștea inima de bucurie și stă în patru ca nici un pahar să nu fie gol om să nu iasă de la casa lui nemulțumit. se-ntrecuseră cu paharele își căutară loc frunze galbene, la rădăcina ulmilor din

să-ți dea Dumnezeu după inimă, strigau să petreacă bine!

are. În ograda căruțele se pregăteau pentru flăcăii care ceruseră vadră, sătui de de astă dată îi rugau mirele și socrul să seasta porțile satului erau deschise larg, sat, iar vadră se ridicase pînă la urmă ova vedre de rachiu.

și timp ce un muzicant îi cînta la ureche, are-su: ajuns să fiu și eu pe potruva lumii?

Altfel îi puneam pe flăcăi să-ți ceară din

La aeroportul Tușino aviatorii sportivi își demonstrează măiestria.

ZIUA AVIAȚIEI SOVIETICE

La 20 Iulie, de Ziua Aviației, popoarele sovietice au sărbătorit pe harnicii constructori de avioane, pe nelînfricații aviatori, care prin strădanția și

eroismul lor ridică tot mai sus faima aripilor sovietice. Ziua Aviației în U.R.S.S. este în fiecare an un minunat prilej de trecere în revistă a succeselor dobîndite pe calea întăririi continue a aviației sovietice, a muncii stăruitoare pentru perfecționarea tehnicii de zbor.

Încă în perioada primului plan cincinal, aviația sovietică s-a dezvoltat fiind înzestrată cu o tehnică perfecționată. În perioada următoarelor cincinale, aviația sovietică s-a ridicat pe trepte tot mai înalte, stîrnind admirația întregii lumi. Din rîndurile poporului sovietic s-au ridicat străluciți constructori de avioane cunoscuți în întreaga lume: Tupolev, Iliușin, Mikoian, Iacovlev, Mikulin, Lavocikin. Încă în 1925, Tupolev a creat primul avion sovietic de tip greu, avionul „TB-1” și apoi „TB-3”. Pe avioanele sovietice „A.N.T.-25” aviatorii sovietici Cicalov și Gromov au stabilit recorduri mondiale, fiind considerați printre cei mai de seamă aviatori ai timpului.

Creat de A. A. Arhanghelsk, avionul de bombardament „SB” a fost unul dintre cele mai rapide avioane de bombardament. Pe lista marilor realizări în construcția de avioane se înscriu de asemenea avionul de bombardament „Pe-8” creat de Petllakov, avioanele de vînătoare create de Polikarpov etc. În timpul celui de al doilea război mondial s-au fabricat vestitele avioane de asalt Iliușin și avioanele rapide de vînătoare realizate de colectivele conduse de constructorii Iacovlev, Lavocikin și Mikoian. Cu aceste avioane, aviatorii sovietici au făcut minuni de vitejie care, pe drept cuvînt, au uimit lumea.

Aviația sovietică, alături de celelalte arme, a dat o puternică ripostă inamicului fascist. În marele război pentru apărarea patriei s-a vădit nelîntrucuta măiestrie de luptă a aviatorilor sovietici care, însușești de un înalt patriotism, au luptat cu abnegație, ieșind biruitori în cele mai grele lupte. Astfel, chiar în primele cinci luni ale războiului, hitleriștii au pierdut 13.000 de avioane,

doborîte în lupte aeriene sau distruse prin bombardamente la sol.

Aviatorii sovietici au săvîrșit nenumărate fapte de eroism acoperindu-se de glorie. Numele lui Nicolae Gastello, care cu sacrificiul vieții, și-a condus avionul cuprins de flăcări asupra unei coloane inamice, distrugînd un convoi de mașini, al lui Victor Talalihin care s-a năpustit

războiului, Uniunea Sovietică, desfășurînd o uriașă muncă de dezvoltare a economiei naționale și de lichidare a urmelor grele ale războiului, a acordat o atenție deosebită perfecționării pe mai departe a aviației civile ca și a aviației militare, destinată apărării patriei. Un rol primordial în dezvoltarea aviației îl au avioanele reactive. Astăzi, aviația sovietică dispune de avioane cu reacție de mare viteză, multe din ele deținătoare ale unor recorduri mondiale în ce privește distanța de zbor, greutatea ridicată în aer și înălțimea atinsă.

Expresie grăitoare a uriașului progres al aviației sovietice îl constituie avionul de pasageri cu reacție „TU-104” și avioanele „TU-110”, „TU-114”, „Rusia”, „Moscova” și „Ucraina”, adevărați giganți ai aerului, care întrec în perfecțiune tot ce s-a construit pînă acum în industria aviatică mondială.

Poporul sovietic acordă cea mai mare atenție înzestrării Forțelor Aeriene Militare cu tot ceea ce este necesar pentru a-și putea îndeplini măreața misiune de apărare cu strășnicie a granițelor aeriene ale patriei sovietice împotriva oricărei agresiuni.

Pe avioanele de vînătoare, care ating viteze amețitoare, pe uriașele și rapidele bombardiere, piloții sovietici își desăvîrșesc pregătirea lor de luptă. Zi și noapte, pe orice timp, piloții sovietici își însușesc o înaltă măiestrie în conducerea minunatelor lor aparate.

Alături de popoarele sovietice, poporul nostru a luat parte din tot sufletul la sărbătorirea Zilei Aviației Sovietice.

În acest an, împreună cu în-cercații aviatori sportivi sovietici, la marea paradă aeriană de la Tușino și-au demonstrat măiestria de zbor și participanții din țara noastră, precum și din Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, Ungaria.

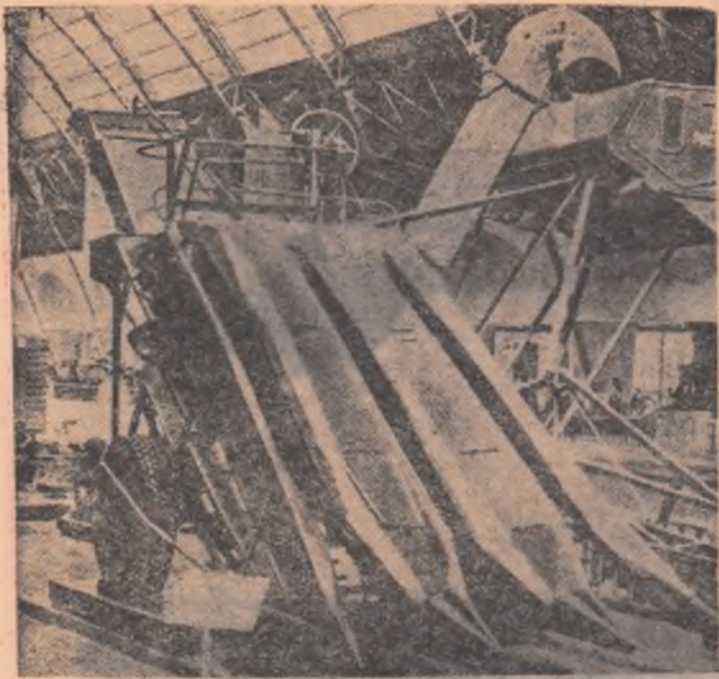
De Ziua Aviației Sovietice oamenii muncii din țara noastră și-au îndreptat gîndurile cu dragoste și recunoștință spre aviatorii, constructorii de avioane și personalul tehnic al aviației sovietice, urîndu-le noi succese în pregătirea lor de luptă și politică pentru gloria aviației sovietice, pentru cauza comună a apărării păcii și socialismului.

Lansarea de parașutiști pe aeroportul Tușino.

cu avionul său asupra unui avion vrăjmaș, al lui Alexandru Molodcii, primul aviator care a pătruns deasupra Berlinului, bombardîndu-l, sînt numai cîteva nume din nesfîrșitul șir de eroi ai aviației sovietice. Eroismul aviatorilor sovietici este oglîndit și de faptul că înaltul titlu de erou al Uniunii Sovietice a fost acordat unui număr de 2.119 aviatori, 63 de aviatori primind de două ori acest titlu, iar doi (Cojedub și Porșekin) de trei ori.

După terminarea victorioasă a

Un noua combină de recoltat porumb realizată de inginerii sovietici

DE TOATE PENTRU TOTI

Curiozități

Case de locuit cu o vechime de 4000 de ani

La 40 de kilometri de Budapesta se află urmele localității Intercisa, o mare tabără militară construită de romani în Panonia. În ultimii ani, în împrejurimile acestei localități antice a fost construit orașul Stalinvaras, marele centru industrial al R.P. Ungare. Cercetind straturile subsolului, arheologii au dat peste ruinele vechilor așezări dinaintea ocupației romane.

Astfel, la Intercisa s-a descoperit un cimitir din epoca de bronz și centrul acestei așezări străvechi. Au fost dezgropate pînă acum rămășițele unui număr de șase case care au fost construite acum 4.000 de ani. Aceste case aveau magazine, gropi pentru aprinderea focului, iar acoperișurile în formă de cort erau construite din trunchiuri și crengi de copaci și învelite cu paie. Locuitorii acestor case-bordeie se îndeletniceau cu agricultura și creșterea vitelor.

A fost descoperită capitala imperiului lui Alexandru Macedon

Îngă localitatea Pella din Grecia au fost descoperite două coloane de marmură care au stîrnit interesul oamenilor de știință. Săpăturile arheologice au mai dat la iveală: statui de marmură, un atelier pentru lucrarea vazele, ruinele unui palat și ale unui teatru, construite în prima jumătate a secolului IV, înaintea erei noastre, monede cu inscripția „Alexandru-Rege”.

De asemenea arheologii au dat de urmele orașului antic „Pella”, capitala imperiului lui Alexandru Macedon.

Intinderea inului pe câmpul de uscare al topitoriei de in din comuna Ghindari, raionul Singiorgiul de Pădure.

Inul și cînepa, culturi bănoase

Na greșim socotind inul și cînepa drept cele mai vechi plante textile de la noi din țară. Încă din epoca dac-romană ele alcătuiau, împreună cu lina, izvorul de aprovizionare pentru toate produsele textile necesare gospodăriilor țărănești.

În timpul regimului burghez-moșieresc, micii producători de in și cînepă au primit lovituri după lovituri, văzîndu-se deseori siliți să restrîngă suprafețele cultivate cu aceste plante. Așa s-a întimplat între cele două războaie mondiale, o dată cu împănîtenirea culturilor de bumbac la noi în țară cînd industria de textile credea că această nouă cultură le va asigura o materie primă mult mai convenabilă. Verile secetoase compromiteau recoltele de in și cînepă. Se părea că inul și cînepa vor pieri în fața asprimei climate și a nepăsării statului burghez-moșieresc. Această situație a fost curmată în anii puterii populare, cînd inul și cînepa și-au primit locul cuvenit în economia țării noastre.

Pentru a ridica inul și cînepa la adevărata lor valoare economică, era nevoie de topitorii moderne și filaturi noi. Trebuia trecut de la formele învechite de topire și inului și cînepii, în șoproane și hambare, la operațiuni de preindustrializare modernă, în clădiri industriale noi, cum nu mai fuseseră în țara noastră. Pasul acesta a fost făcut cu ajutorul frățeșc al Uniunii Sovietice care a contribuit, și aici, la crearea bazei tehnice moderne a agriculturii din țara noastră.

În anii primului nostru plan cincinal, pe baza proiectelor întocmite de specialiști sovietici și cu utilaj sovietic, au fost construite la Joseni și Luduș, în Regiunea Autonomă Maghiară, cele dintîi topitorii de in și cînepă de înaltă productivitate. Tot pe baza unor proiecte sovietice și cu utilaje aduse din U.R.S.S. au fost date în exploatare, anul acesta, marea filatură de cîlți de in de la Gheorghieni și filatura de in și cînepă de la Fălticeni. Aparatul ultra modern de desprăfuire, mașinile automate la care munca se reduce la supraveghere, toate au fost instalate de către montorii sovietici.

Cultura inului și cînepii a fost îmbărbătită de tot mai mulți oameni ai muncii de pe ogoare, care se bucură din plin de avantajele sistemului de contractări. În 1956, țăranul muncitor Emerie Wercy din comuna Beregul Mic, regiunea Timișoara, a obținut un venit de 20.154 lei de pe urma cultivării cînepii de fuior pe numai 3 pogoane. Gospodăria agricolă colectivă din comuna Omar, raionul Gătaia, avînd 10 hectare de cînepă fuior, a obținut 9.731 kg. la hectar. Pe întreaga recoltă, gospodăria colectivă a încasat suma de 160.988 lei.

Ajutorul tehnic primit din partea Uniunii Sovietice a dus la mărirea simțitoare a producției de fire de in și cînepă. Astfel, în anul 1956, producția de fire a fost cu 370 la sută mai mare decît cea din 1938. În 1960, se vor fabrica 11 milioane de metri pătrați de țesături subțiri, iar producția de țesături din fire groase va atinge 12 milioane metri pătrați. Din aceste fire se realizează o mare varietate de produse, începînd cu articolele destinate agriculturii — frînghii, harnașamente, saci — trecînd la articolele de uz casnic — covoare, carpete, preșuri — la cele pentru excursii — prelate, foi de cort, hanorakuri — sau la uneltele pescărești — plase, năvoduri — și terminînd cu cele mai diferite articole industriale, ca furtunuri, curele și benzi transportoare.

Știați că...

...pentru obținerea a 0,500 gr. miere, o albină trebuie să facă 37.000 de zboruri pînă la floare și înapoi la stup?

...cea mai adîncă peșteră din lume este peștera Tantal din Austria, care se află la o adîncime de 1220 metri?

...venitul anual al unui țăran din Africa Ecuatorială Franceză atinge abia o treime din venitul mediu lunar al unui salariat din Franța?

...atunci cînd primii europeni au ajuns în Australia ei au văzut un animal foarte ciudat care își purta puil într-un fel de buzunar? Curioși, ei au întrebat pe băștinași cum se numește acest animal. „Can-gur” — a fost răspunsul. Mult mai tîrziu s-a aflat că expresia „Cangur” nu era numele adevărat al animalului, ci însemna în limba băștinașilor „nu înțeleg”.

...se apreciază că în anul agricol 1957—1958 producția mondială de grâu va fi de 242.200.000 tone, cu 20 la sută mai mare decît media dinaintea de război?

...cel mai înalt și cel mai întins podiș este Podișul Tibetului? Înălțimea sa medie este de 4.000 metri, iar suprafața de aproximativ două milioane kilometri pătrați.

...producția mondială de porumb în 1957 a fost de 162.567.000 tone cea de orz de 68 milioane tone, iar cea de ovăz 58.800 tone?

Satul medicului

Paralizia infantilă

Paralizia infantilă este o boală infecțioasă, care bintuie mai cu seamă vara.

Boala este provocată de un „virus filtrabil” care pătrunde în organismul copiilor cu atît mai lesne cu cît copiii sînt mai mici. Pericolul cel mai mare de îmbolnăvire este pînă la 5—6 ani, dar aceasta nu înseamnă că cei mai mari sînt în afara pericolului. Chiar și adulții pot fi victimele acestei boli. Virusul pătrunde o dată cu aerul ce-l tragem în piept sau cu alimentele cu care ne hrănim. Apoi, el se fixează în sistemul nervos, adică în creier și măduva spinării.

Boala apare cu fierbințeli, dureri de cap, guturai, vărsături, diaree sau constipație. Bolnavul ba este moleșit și abătut, ba nervos și nu suferă nici să-l atingi. Toți mușchii îi stresar, îl trec nădușile și îl se înțepeneste ceafa.

În lunile iulie-august, căldura și seceta înlesnesc înmulțirea cazurilor de paralizie infantilă. Spre toamnă, numărul îmbolnăvirilor scade. Virusul acesta se găsește și trăiește timp îndelungat în apă, lapte, unt, brînză. De aceea aceste alimente, în timp de epidemie, trebuie să fie fierte. Apa de băut fiartă și răcită, untul topit, fructele bine fierte și consumate sub formă de compot, micșorează pericolul de îmbolnăvire. Boala se mai răspîndește și de la cel bolnav la cel sănătos prin strănut, tuse, fecale, obiecte diferite cu care a venit în contact bolnavul. De asemenea, muștele pot răspîndi boala.

Ceea ce nu trebuie uitat este faptul că, cu cît boala este mai din timp descoperită și bolnavul internat în spital, cu atît vindecarea este mai sigură și mai deplină.

În ultima vreme a fost descoperit vaccinul antipoliomilitic (împotriva paraliziei infantile) care este de mare ajutor împotriva îmbolnăvirilor.

Dr. O. C.

Cuvinte INCRUCISATE

Stringerea recoltei

ORIZONTAL: 1. Mașină agricolă folosită la recoltarea cerealelor 2. Munca batozei — Rîu în Italia 3. Interjecție — Piese care împing cerealele tăiate pe transportorul central al combinii (Se numesc așa deși nu au cornițe și nu-și poartă casele-n spinare!) 4. Le înțîlnim la unele secerători; ele înclină și apropie cerealele de aparatul de tăiat al secerătorii — Pronume personal — Doi frați, înfrății, / sub coajă albă adăpostiți 5. Jumătate de rimă — Il formează șinele și vergelele de la contrabătătorul batozei 6. Lucrători care muncesc pe mașina de treierat — Sint 7. A strînge recolta — Provoc ceartă — Subțirel și mititel, / trage așa după el 8. Pronume personal — La mijlocul roții carului 9. Se umplu la gura batozei — Roman de Liviu Rebreanu 10. Fel de a vorbi (fig). — Negăție 11. Inconjur — Rodul unui an de muncă 12. Plantă tehnică — Mașină de separare a bobelor de corpuri străine.

VERTICAL: 1. E clădit pe aria de treier — Dispozitivul batozei care scutură spicele de boabe 2. R — Rezultatele muncii — Veche măsură de greutate (1 kg. și 272 gr.) 3. Familii de țăranii organizate în grupe pentru a se intra-ajutora la treierat — Pronume personal — Se aruncă de pe stog pe batoză 4. Interjecție — A-l prinde soarele — Măsură chinezească 5. A face — Conjunție comparativă 6. Suprafață special amenajată unde batoza se simte în largul ei — De două ori — Zeul soarelui la egipteni 7. Pronume posesiv — Tatăl pînii — Notă muzicală 8. Pe-aici a trecut secerătoarea... — Constantin Teodorescu 9. A cere ajutor — Conjunție — Aduce ploaia 10. Il joacă actorul pe scenă — Pronume personal — A ține urechile drept în sus 11. Unealtă agricolă — O jumătate de tonă 12. Sită rară — Cunoaște cel dintîi greutatea sacilor.

Măreața adunare a popoarelor PENTRU PACE

Timp de o săptămână, într-o atmosferă de puternic entuziasm, s-au desfășurat, la Stockholm, lucrările Congresului mondial pentru dezarmare și colaborare internațională. Cei peste 1200 de reprezentanți, din 78 de țări ale lumii, au exprimat profunda năzuință de pace a popoarelor de pe întregul glob, precum și hotărârea lor fermă de a zădărnici și bara calea forțelor negre ale războiului. La acest mare „Sfat al Păcii” s-au întâlnit oameni de toate rasele, de orientări politice și convingeri religioase diferite, care și-au unit glasurile pentru triumful cauzei păcii, a coexistenței pașnice, a prieteniei și colaborării între popoare.

Un moment deosebit de impresionant a fost acela cind participanții la Congres au adoptat în unanimitate o declarație prin care se cere intervențiștilor imperialiști să înceteze imediat agresiunea îndreptată împotriva popoarelor din Orientul arab, care luptă pentru libertate și independență națională. Prin această declarație, Congresul a adresat tuturor popoarelor chemarea de a lua toate măsurile pentru a se pune capăt imediat agresiunii și intervenției și a stăvilii conflictul a cărui extindere ar primejdi destinele omenirii.

În cadrul discuțiilor care au avut loc după prezentarea raportului lui Frederic Joliot-Curie, participanții la Congres au subliniat primejdia pe care o prezintă pentru pacea lumii cursa înarmărilor dusă de puterile imperialiste. De asemenea, vorbitorii au scos cu tărie în evidență politica consecventă de pace a Uniunii Sovietice și a celorlalte țări socialiste, străduințele continue ale acestor popoare pentru înfăptuirea unei dezarmări reale, pentru asigurarea unei păci trainice în întreaga lume. Propunerile concrete făcute de Uniunea Sovietică în legătură cu ținerea conferinței la nivel înalt, încetarea experiențelor cu armele nucleare, rezolvarea pe cale pașnică a tuturor problemelor litigioase care ar putea isca declanșarea unui război, au un puternic ecou în rindul popoarelor lumii. Participanții la Congres au arătat că ele corespund pe deplin năzuințelor fierbinți ale omenirii, care dorește ca pacea lumii să fie asigurată.

La 22 iulie a.c., Congresul mondial pentru dezarmare și colaborare internațională și-a încheiat lucrările. Delegații la Congres au adoptat în unanimitate Declarația cu privire la dezarmare, Apelul către popoare în legătură cu situația din Orientul Apropiat și Mijlociu și Chennarea Congresului Mondial pentru dezarmare și colaborare internațională. De asemenea a fost aleasă noua componentă a Consiliului Mondial al Păcii. În acest organ internațional reprezentativ al partizanilor păcii au fost aleși peste 500 de reprezentanți din 73 de țări și opt organizații internaționale.

Congresul Mondial de la Stockholm a oferit imaginea urlărilor forțe mondiale care se ridică în apărarea păcii și a înfierat cu hotărâre pe agresorii care vor să arunce omenirea într-un nou război. Hotărârile Congresului de la Stockholm vor pătrunde pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, vor mobiliza la luptă mai hotărîtă popoarele pentru apărarea păcii.

Intrajutorare frățească

Poporul nostru a aflat cu bucurie noi vești în legătură cu dezvoltarea continuă a relațiilor economice dintre țara noastră, U.R.S.S. și R.P. Chineză. Este vorba despre tratativele duse la Moscova între delegațiile sovietică și română în legătură cu elaborarea planurilor de perspectivă privind dezvoltarea economiei naționale a R. P. Române și Uniunii Sovietice. Cu acest prilej s-a căzut de acord asupra volumului livrărilor reciproce de mărfuri pe anii 1959-1965, precum și asupra unor probleme de colaborare economică între cele două țări. De asemenea, la Pekin, a fost semnat primul acord comercial de lungă durată romino-chinez.

Uniunea Sovietică ne-a sprijinit și ne sprijină livrându-ne materii prime de bază, utilaj perfecționat și instalații uzinale complexe, punându-ne la dispoziție documentația tehnico-stiințifică, precum și specialiști în diferite ramuri, acordându-ne

totodată credite pe termen lung și în condiții extrem de avantajoase. Cu prilejul recentelor tratative de la Moscova, Uniunea Sovietică a hotărît să mărească în mod considerabil livrările sale către R. P. Română, la fontă, minereu de fier, laminate de oțel și altele, să ne ajute la construirea și mărirea centralelor electrice, uzinelor chimice și de prelucrare a petrolului. În schimbul produselor primite, R. P. Română va mări livrările către Uniunea Sovietică la sodă caustică și calcinată, negru de fum, mobilă, produse petrolifere, țevi, utilaje și alte mărfuri.

Rezultatele tratativelor de la Moscova ca și acordul comercial romino-chinez de lungă durată, semnat la Pekin, sînt o nouă dovadă concretă a relațiilor de tip nou statornicite între țările lagărului socialist, relații bazate pe principiile independenței și suveranității naționale, ale deplinei egalități în drepturi și avantajului reciproc.

Uniunea Sovietică propune încheierea unui tratat de prietenie și colaborare între statele europene

In ziua de 15 iulie guvernul U.R.S.S. a adresat guvernelor statelor europene și guvernului S.U.A. o notă în care propune încheierea unui tratat de prietenie și colaborare între statele europene, inclusiv S.U.A.

În nota sa, guvernul sovietic arată că, după cel de al doilea război mondial, război în care au pierit milioane de oameni și bunuri materiale incalculabile, întreaga omenire și-a pus nădejdea într-o pace trainică și îndelungată. Dar, în ultimii ani, omenirea a fost martora tot mai intenselor pregătiri militare în vederea declanșării unui nou război. Astfel, în anumite țări occidentale s-a intensificat cursa înarmărilor, au început să se facă tot mai des experiențe cu arme nucleare și cu hidrogen și să se creeze baze militare pe teritorii străine. De nenumărate ori, la diverse întâlniri, conferințe și congrese internaționale, sau prin reprezentanții săi la O.N.U., Uniunea Sovietică a venit cu propuneri concrete, acceptabile, pentru încheierea unui acord în problema dezarmării, pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare. De asemenea, U.R.S.S. a trecut la măsuri practice, fiind prima țară din lume care și-a redus efectivul forțelor armate și a încetat unilateral experiențele cu arme nucleare.

Uniunea Sovietică, cel mai mare stat din Europa, care în cursul vieții unei singure generații a fost de două ori invadată de agresori, duce o activitate neobosită pentru păstrarea securității în Europa și în întreaga lume.

În nota sa, guvernul sovietic arată că pornește de la premiza că pacea și securitatea în Europa nu pot fi asigurate fără ca toate statele europene să-și unească eforturile și să stabilească între ele o largă colaborare multi-

laterală. În legătură cu aceasta, guvernul sovietic propune încheierea între statele europene, inclusiv S.U.A., a unui tratat de prietenie și colaborare.

În proiectul de tratat se prevede ca părțile contractante să dezvolte și să întărească în spiritul colaborării sincere și înțelegerii reciproce relațiile de bună vecinătate și de prietenie între poamele lor pe baza principiului respectării reciproce a integrității teritoriale și suveranității, neagresiunii, neamestecului reciproc în treburile interne, egalității și avantajului reciproc. De asemenea, în proiectul de tratat se propune ca părțile contractante să rezolve toate litigiile care se pot ivi între ele numai prin mijloace pașnice, în conformitate cu principiile Cartei O.N.U.

Pînă la încheierea unui acord general, în proiectul de tratat se propune ca părțile contractante să reducă în decurs de 1-2 ani forțele lor armate și armamentul aflate pe teritoriul Germaniei cu o treime sau într-o proporție a-

supra căreia se va cădea de acord, iar părțile contractante să se pronunțe pentru crearea în Europa centrală a unei zone în care să nu existe și să nu se stocheze arme nucleare.

În proiectul de tratat se subliniază însemnătatea pe care o are colaborarea economică pentru întărirea relațiilor dintre state și se prevede dezvoltarea prin toate mijloacele a colaborării economice cît și în ceea ce privește știința, cultura, tehnica, învățămîntul și folosirea energiei atomice în scopuri pașnice.

Guvernul sovietic consideră că toate aceste măsuri cuprinse în proiectul de tratat vor duce la transformarea Europei într-o zonă de pace trainică și adevărată securitate.

Propunerea guvernului sovietic de a se încheia un tratat de prietenie și colaborare între statele europene, inclusiv S.U.A., este o nouă dovadă a politicii consecvente de pace pe care o duce Uniunea Sovietică, o nouă inițiativă menită să asigure pacea și securitatea în Europa și în întreaga lume.

PE SCURT PE SCURT PE SCURT

● La 22 iulie la Kremlin au început tratativele dintre delegațiile guvernamentale ale U.R.S.S. și Austriei.

● La 23 iulie, poporul Republicii Arabe Unite sărbătorește „Ziua Armatei și a Revoluției”, cu prilejul împlinirii a șase ani din ziua cind un grup de ofițeri egipteni, avind ca organ de conducere Consiliul revoluționar, a preluat puterea politică și, după trei zile, l-a silit pe regele Faruk să abdice.

● Guvernul Republicii Democrate Germane a trimis la 21 iulie guvernului Republicii Federale Germane o notă în care condamnă politica dusă de guvernul R. F. Germane de sprijinire a intervenției americano-englize în Orientul Apropiat.

● La 21 iulie a explodat o bombă în apropierea ambasadei S.U.A. din capitala Libanului. Au fost avariate mai multe corpuri de clădiri ale ambasadei.

UN DECENIU DE COLABORARE RODNICĂ

La 21 iulie a.c., popoarele romin și cehoslovac, au sărbătorit un eveniment deosebit de important: împlinirea a 10 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre R. P. Română și R. Cehoslovacă.

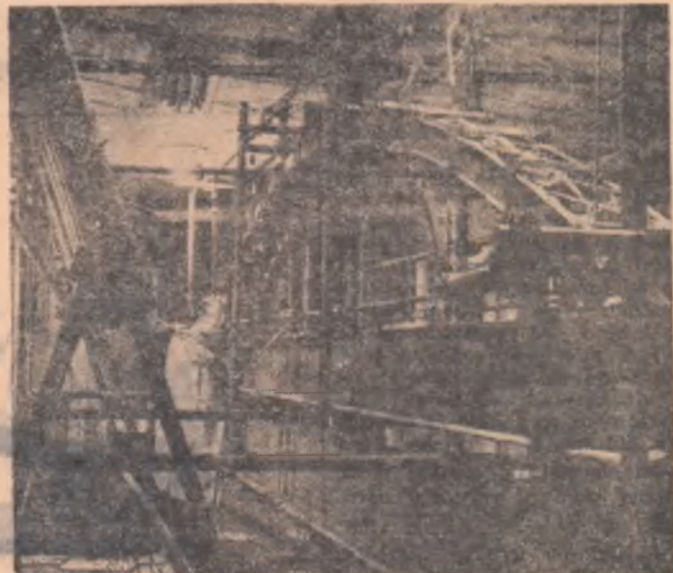
Semnarea acestui Tratat a pecetluit prietenia de nezdruccinat dintre popoarele noastre și a pus o temelie solidă și de nădejde rodnică colaborării romino-cehoslovace. Izvorul acestei prietenii și colaborări îl constituie marea ideologie a internaționalismului proletar, care a prilejuit nașterea unui nou tip de relații între țările socialiste. Acestea sînt relații de prietenie sinceră, de colaborare și intrajutorare, bazate pe deplina egalitate în drepturi și pe respectul reciproc. Învățînd din glorioasa experiență a Uniunii Sovietice și cu sprijinul ei multilateral, R.P. Română și R. Cehoslovacă, alături de celelalte țări socialiste, luptă umăr la umăr pentru împlinirea aceluiași țel mareț: construirea socialismului. Numai unitatea țărilor socialiste asigură înfăptuirea acestui ideal comun. De aceea, România și Cehoslovacia au considerat și consideră că întărirea continuă a lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, este sarcina lor de capăt.

În cei zece ani care s-au scurs de la semnarea Tratatului au sporit necontenit schimbările de mărfuri și s-a dezvoltat colaborarea tehnică și științifică romino-cehoslovacă.

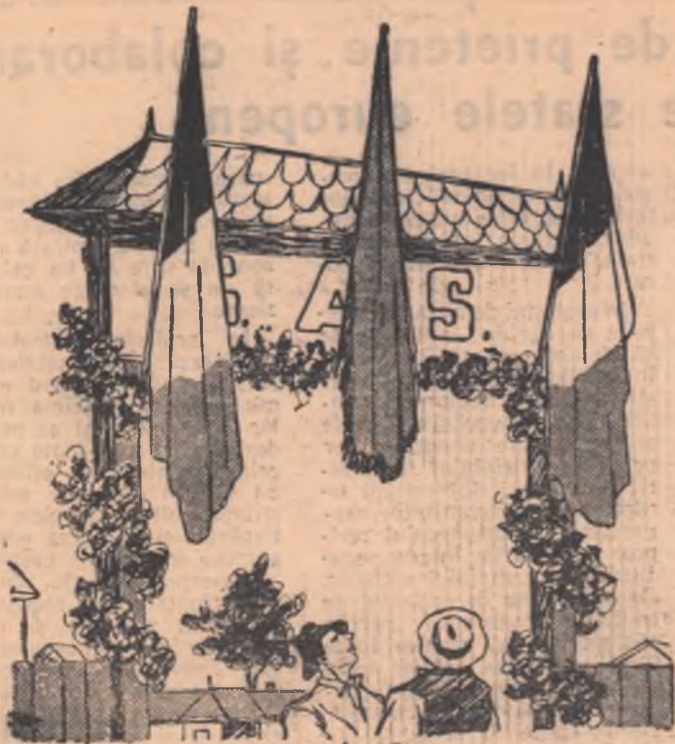
Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală semnat la 21 iulie 1948 între țările noastre constituie un factor

10 ani de la semnarea Tratatului de prietenie, colaborare și asistență mutuală dintre R. P. Română și R. Cehoslovacă

important în lupta pentru întărirea păcii și securității internaționale. Popoarele romin și cehoslovac, alături de toate forțele iubitoare de pace, în frunte cu U.R.S.S., se pronunță pentru înfăptuirea dezarmării și pentru interzicerea armelor de exterminare în masă, pentru dezvoltarea colaborării politice, economice și culturale pe plan internațional. Alături de întreaga opinie publică mondială, oamenii muncii din țara noastră și Cehoslovacia condamnă cu hotărâre mîrșava agresiune declanșată de imperialiștii americani și englezi împotriva țărilor Orientului arab și și exprimă deplina lor solidaritate cu cauza dreaptă a popoarelor arabe. Popoarele țărilor noastre prietene sînt hotărîte să sprijine din toate puterile lupta întregii omeniri pentru slăbirea încordării internaționale, pentru preîntîmpinarea primejdiei unui nou război.

Modelul podului de oțel pentru hidrocentrala Orlik din R. Cehoslovacă care va fi unul din cele mai lungi poduri din lume de acest gen.

— Da' ce sărbătoarea o fi, taică?
— Sărbătoarea recoltei.
(Desen de V. VASILIU)

Cei 40

Așteaptă oamenii să-i vadă venind pe arii c-o brigadă ca fruntea să le-o descrețească să stea cu ei, să le citească de prin broșuri, din vreun ziar, că doar sînt 40 de învățători profesori și educatori și mai bătrîni și mai... boboci. Rețineți: 40 la număr! De-ar pune umăr lingă umăr ar face-un cor pe două voci și chiar brigăzi vreo 3 sau 4 plus o formație de teatru. (Și-apoi, în sat ciți tineri sînt de jocuri dornici și de cînt...) Dar la Curtici (în Timișoara) din 40, cît ține vara pe la căminul pus sub lacăt vin doar vreo 7-8 în treacă... Vreo 4—5 is navetiști, 3 cică n-au talent de artiști, alți 4 sînt plecați din sat și 2 abia s-au năpăiat,

iar restul sînt bolnavi... de-o boală ce se numește chiu'angeală și căreia-i găsec remediu plecînd de grabă în concediu. O vorbă veche glăsuiește: unde sînt mulți, puterea crește. O singură rectificare: de nu există... nepăsare.

P. Telesman

P. S.

La Cijir, un sat vecin, deși-s doar 2 învățători au și brigadă, au și cor și-n plus, au stima tuturor primind aplauze din plin pe arie sau la cămin. Deci, atenție cei 40: numai acolo e putere unde-i unire, sirg și vrere.

„O SCRISOARE PIERDUTĂ”

În cele ce urmează nu este vorba de „O scrisoare pierdută” a lui Caragiale ci de o scrisoare închipuită, dar cu un simbul de adevăr, a Ioanei Cotigă, inginer agronom la gospodăria agricolă colectivă din comuna Măxineni, raionul Brăila, către o prietenă din copilărie.

Dragă Ilenușo,

Sînt foarte supărată pe tine că, trecînd prin Măxineni, nu te-ai oprit să stăm de vorbă, ca două prietene vechi. E drept, m-ai căutat pe la sediul colectivei. Dar tu nu ți-ai închipuit că n-am ce căuta acolo, că nu se anunță nici un control? Dacă vroiai să mă vezi, trebuia să vii acasă, unde mă găseai cu siguranță, că am atîtea treburi. În primul rînd mă așteaptă o mulțime de cărți pe care am început să le citesc și nu le-am terminat. Pe urmă, mai am de făcut o mulțime de scrisori la prietene. Toate acestea sînt lucruri ce nu suferă amănare. Iar după terminarea scrisorilor, îmi petrec vremea așteptînd răspunsurile, iar pe ici pe colo, mă trebăluiesc prin casă sau mă plimb.

Acum, unii colectiviști mă bîrfesc că nu-i ajut la recoltare. Mă mir. Doar nu vor să mă ocup de strînsul recoltei și de bunul mers al rașinilor agricole al căror nume l-am uitat de cînd am terminat școala. Că, în fond, e recolta lor și nu

a mea, așa că n-am de ce-mi bate capul. Cum o să merg pe tarlalele lor, să iau atîta drum în picioare, cînd eu nu mă duc nici la sediul colectivei, care e la doi pași de locuința mea? Uite, de aia sînt acum necăjită! Ba, ceea ce e mai prost, e că acum plouă și nu pot să ies să mă plimb, ca să nu mai spună lumea că nu mă dau dusă din casă.

Inchei, rugîndu-te să treci pe la colectivă pe ziua de 25. O să fii acolo negreșit, pentru că... atunci se spune că o să fie gata și treieratul.

Te sărut,

IOANA

Pt. conf. V. D. Popa

Satiră și JUMOR

de pe
arii...

EPIGRAMA

Căminul cultural din comuna Bătrîni, regiunea Ploesti, pregătește programe atractive pentru cei care lucrează la arii.

Căminul harnic pregătește programe bune și istete: el astfel ne adevărește că în „Bătrîni”... e tinerețe.

În comuna Siria, raionul Arad, se amină transportarea cerealelor treierate.

Dacă tot mereu le bate Soarele și le usucă, Boabele netransportate Singure o să... se ducă.

BR AVO !

Dacă te duci pe la aria nr. 2 din comuna Smeeni, raionul Buzău, și vrei să stai de vorbă cu tractoristul Gheorghe Mușat, n-ai să reușești cu una cu două. E veșnic ocupat. Dacă te-ai putea strecura însă în gîndurile lui — să zicem în trei momente de răgaz — ai afla următoarele:

În primul moment:

— Bravo ție, Ghiță! (observați că eroul vorbește cu el însuși). Bravo ție! Frumos ți mai șade ție, ditamai găliganul, să te conducă femeile! Auzi: cui dracu' i-o fi trecut prin mințe să dea tocmai aria asta în grija comitetului de femei din comună? Și tu, băiatule, care veniseși cu-atîta drag aici, tu care-ți reparaseși așa de bine tractorul, tu care...

În al doilea moment:

— Așa femeii, mai zic și eu! Cu astea scoți apă și din piatră seacă. Au însă și-o lipsă: sînt prea cicălitoare. Ieri a fost Suzana lu' Damian pe aici. Ce-a putut să-ți facă... — Ai ulei de-ajuns, Ghiță? Motorină ai de-ajuns, Ghiță? Dacă n-ai, ți-aducem degrabă, da' dacă ai și ne faci vreun pocinog, o să-ți punem un purcoi de paie-n cap și-ți dăm foc. Tocmai cînd rîdeai de spusese ei, mi te-a luat în primire Angela Dragu:

— Nu ți-e sete, Ghiță? Vrei să mînci ceva, Ghiță? Dă comanda și se face, că doar ne-ngrijim și noi de tine cum și tu te-ngrijești de grîulețul nostru. Nu-i așa, Ghiță?

În al treilea moment:

— Bravo! Bravo dumneavoastră, femeilor din Smeeni! De o sută de ori bravo! Auzi, să treier într-o zi 25.000 de kile, în loc de 14.500, cît mi-era planul... Bravo! Bravo și ție, Ghiță, că nu ți-ai reparat tractorul degeaba...

CHIABURII: — Rău de noi, cumetre. De cînd cu cititul ăsta colectiv, nici la arie nu mai ai cui spune o vorbă.

(Desen de N. CLAUDIU)

Gospodăria agricolă colectivă din Gherăseni, regiunea Ploesti, a obținut cu 900 kg. grîu la hectar mai mult decît țărani cu gospodărie individuală.

— Da' de unde vii, soro, de ești așa grasă?
— Ce întrebare! De la colectivă...
(Desen de H. LERU)

Drept la TINTA

Întrebări și răspunsuri

— Dumneavoastră sînteți tovarășul Ilie Pop, agronom al comunei Ghenci, regiunea Baia Mare?
— Cam așa ceva.
— Cum stați cu recoltarea?
— Aproximativ...
— Cîte hectare s-au secerat?
— Circa 100 și ceva...
— Și cîte s-au treierat?
— 50, cu aproximație.
— Văd că vă place să stați cam mult prin birou...

văămînt și cultură, care a programat brigada artistică din Cotmeana să prezinte programe și pe ariile unor comune ca Bradul și Oarja care se află la mulți kilometri depărtare, fără să-i asigure mijloace de transport. Pentru aceasta tinerii din Cotmeana fac și repetiții la brigadă, fac și antrenament la... cros.

Ghici, ghicitoarea mea:

Cine tot cerea mereu „f. urgent” și „f. expres” batoze la „Semeteu”, iar atunci cînd s-au trimis zece zile-au așteptat c-a rămas la secerat repetent?

— Asta, cu aproximație, ca să zic așa...
— Noi sîntem însă de părere că întreaga muncă de agronom o duceți cu aproximație și că... un singur lucru e sigur: vați birocratizat.

Sport

Ne aflăm pe terenul... (mai bine zis în sala căminului din Cotmeana, Pitești) unde arbitrul (dirijorul) fluieră (dă tonul) pentru a începe antrenamentul (repetiția). Dacă cititorii nu prea înțeleg despre ce e vorba, nu e vina mea. E vina secției de in-

(Dacă vreți ca să ghicești „f. exores” și „f. urgent” pagina s-o răsucești și-ai să vezi curînd că sînt...)
(Unit de prin Armășești, regiunea București).

Una caldă, una rece

Nota spune-n ce măsură te pricepi la-nvățătură sau în orice meserie; fiindcă, în definitiv, e un calificativ: bun sau rău. O lume știe că-n S.M.T. la Strehaia au pornit și-au mers la timp reparațiile strună. Și de-aceia o să spună: nota zece să se pună la operativitate.

Dar... de vorbim de calitate n-a mers totul... ca pe roate. Vreți o probă, o-nțimplare? Iată o batoză care (la Rușița mi se pare) cite-un ceas pe zi mergea și-apoi restul zilei sta, pînă cînd se repara, ca din nou cînd da de spice... să se strice. Deci sătenii pot să spună: nota trei să li se pună, celor care, din iuteală, au lucrat de mintuală.

Petre Popa